

Tapintat

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 42. szám, 2020. október 16.

Kikanyarodtak a főútra. Az anyósom gondolkozott, bekapcsolja-e a rádiót, de aztán csak az ablakot húzta le félig, és megkérdezte Ferit, mit reggelizett. Nem hallotta a választ a süvítéstől, ezért visszahúzta az ablakot. Bekapcsolta a rádiót, aztán ki. Úgy sejtem, előbb-utóbb talán rólunk is beszéltek: a gyerekek mindig hálás beszédtemák. Feri szeretetett és jól tudott büszke lenni a lányára és az ő családjára, az ő önálló, német életükre: tíz éve költöztek ki, de gyakran jártak haza hozzá, néha ő is meglátogatta őket. De hát az anyósom és Feri is naponta beszéltek, csak a gyerekekről nem lehetett beszélni végig egy ennyire hosszú úton. Egy kisteherautó ügyetlenül előzte meg őket, az anyósom túlkölt és felcsattant, káromkodott.

A vírus első napjaiban hívta fel a férjem, hogy van. Tevékeny ember volt, épp a piacról jött, és mintha nem is értette volna a nem várt figyelmességét: mert hát hogy lenne, jól. Tegnap jött haza a lányáéktól, és mintha egy másik országba érkezett volna, nem találja a helyét. Mikor letette a telefont, a férjemen átfutott a kétely, hogy nincsenek-e már lezárva a határok, de aztán elhessegette a gondolatot, Feri mindig is megbízhatóbb volt a *Híradónál*.